

Piros víz

*Beúszol mélyen a piros vizű tóba,
hány hullát húzhattak ki itt a partra,
tüdejük csurig vízzel, mint a váza,
kifehéredett arcukon kinyílt a halálvirág,
mentőautók diszkófénye a csend.
A tó, mint a magzatvíz, körbefog,
újja akarsz születni, tűzben foganni,
kapkodsz, keresed a szülőcsatornát,
de tágul a víz, a nádas, a szél,
egyre távolodnak a füves partok,
egyre kisebbek és némábbak a fák,
tágul a méh, mint a néma világűr,
a méhfal csillagos, nyálkás mennybolt,
és a tó, mint a temető, az égnek feszül,
mozdulatlanul, némán, súlyosan,
a partján színes virágok táncikálnak,
apró gyökerek szívják a testnedveket,
minden lélegzetre belülről szúr
testedben a millió csont- és koponyaszilánk,
a tó egy fényesre borotvált alvó test,
megsimogatod és megcsókolod,
bizsergő mellbimbódat csiklandozza,
a tüdeje megtelik a lélegzeteddel.*

Arcadia

*Mit sem érdekelt a világ: hempergett
a fűben, és arra gondolt, hogy sziklává változik,
fészket raktak a hajába az ugató sirályok,
a tenger habos hullámai mosták, verték
éjjel-nappal elpusztíthatatlan sziklatestét,
nevetett, ahogy csiklandozta a huncut szél,
és legördült a virágzó pitypangok között.
Arra gondolt, hogy súlyos árnyékká változik,*

*aláfeködtek a lompos tehenek és kecskék,
gondtalanul legelték és nyalogatták árnyéktestét.
Lusta ujjaival mélyen a húsába túrt,
talált benne római pénzeket, üvegszilánkot,
műanyag csatokat és izgága bogarakat.
Autók gördültek át a hasán, csizmák taposták,
árvíz mosdatta, az aszályban lángba borult.
Aztán felkelt, és megrakarta a fejét,
mély levegőt vett, és szárnyra kapott.*